

AQUEST NADAL, TU HI TENS MOLT A VEURE

Nadal 2023

SOM OPORTUNITAT. SOM ESPERANÇA

En aquest temps d'Advent i de Nadal tenim **l'oportunitat de tornar a néixer amb Jesús i d'intentar ser les persones que estem cridades a ser**, aquestes persones que, malgrat que som fràgils i vulnerables, som capaces de fer coses grans i boniques per millorar la vida de les persones que tenim al voltant.

Per al Nadal, traiem a llum **la capacitat de brillar amb generositat** per als altres a través d'una mirada, un somriure, un gest senzill i solidari amb el qual expressem que les altres persones, les altres realitats i els esdeveniments que tenen lloc a prop i lluny de la nostra vida, ens importen de debò.

A punt de tancar l'any, no acabem millor que vam començar, i sembla desolador. Nous focus de guerra i de desplaçaments forçosos ens omplen d'angoixa i les imatges de milers d'éssers humans patint impotents ens sobrepassen; el rellotge del canvi climàtic sembla haver començat una marxa enrere sense retorn en la qual es posa de manifest la desbocada intervenció humana sobre la naturalesa els últims segles, com expressa el papa Francesc en la darrera encíclica *Laudate Deum*.

Des de la Gran Recessió del 2008 sembla que no aixequem cap i veiem com passem d'una crisi a una altra mentre intentem mantenir-nos dempeus. Però **són les persones la posició de les quals en l'escala social és més fràgil, les que amb prou**

feines resisteixen aquest combat: persones amb feines precàries o sense contracte, famílies extenses amb menors d'edat a càrrec, persones en situacions d'amuntegament o infrahabitatge.

En aquest temps en què la guerra a Ucraïna i a Terra Santa ens alerten que cal construir camins de pau i d'enteniment de manera urgent, transitem entre la necessitat de mantenir l'esperança i la desigualtat que ofega milers de persones en la pobresa i amb manca d'oportunitats per sortir-se'n.

A Càritas sabem bé de què parlem i de qui parlem.

"Mai no m'he considerat invisible, però sí que sé què és la sensació d'invisibilitat. [...] L'estat de supervivència et fa estar molt ressagat, però ja no en el pla econòmic, que no ho és tot, per descomptat, t'estic parlant del pla psicològic, moral, d'autoestima, de tenir prou energia".

(Testimoniatge d'una persona sense llar. Informe Càritas Un trabajo, una habitación y un gato).

Aquestes persones formen part dels diferents projectes i programes que les Càritas Diocesanes i la seva xarxa de Càritas parroquials han anat posant en marxa en pobles i ciutats per estar a prop, **acompanyar i tenir cura dels centenars de persones, de famílies, que necessiten noves oportunitats per millorar les seves vides**, per sortir del buit que suposa la manca d'una feina, o per projectar la vida en una llar malgrat com és de difícil, o gairebé impossible, accedir a un habitatge. Són molt diverses les circumstàncies que han portat una persona a veure's un dia expulsada d'una vida normal i corrent, com l'entendem la majoria de persones que tenim el que ens fa falta, i es troba al carrer, violentada, abandonada, amb una situació precària, sola i sense recursos. Són moltes les circumstàncies sobrevingudes que fan que la vida faci fallida en un instant, i tot pot canviar i fer un gir de tres-cents seixanta graus.

Aquest Nadal conviuran les llums que veiem, l'alegria, la festa, les ganes de celebrar aquesta necessitat d'esperança i les llums que totes les persones necessitem per viure. Però també hi haurà les ombres que enfosqueixen el cor: les absències d'aquells que ja no seuran a taula amb nosaltres, els conflictes no resolts amb els familiars o els amics, les càrregues personals i la tristesa de les pròpies incoherències.

I juntament amb tot això també hi haurà **aquest Nadal que sentim llunyà i que ens costa veure, aquell que roman ocult al darrere d'aquestes llums brillants** que ens enlluernen i ens impedeixen veure les ombres de la pobresa i la solitud a moltes llars, les ombres dels que busquen un lloc, una terra, una casa per ser i viure; les ombres que oculten els somnis de pau i de convivència a tants llocs del planeta.

És el Nadal que ens deixa veure l'informe recent d'anàlisi i perspectives de la Fundació Foessa, **Ingressos i despeses: una equació que condiciona la nostra qualitat de vida**, en el qual es mostra com l'índex d'ingressos i despeses, i la desproporció, determinen l'accés als béns de primera necessitat, com ara els aliments o l'habitatge, tan imprescindibles per viure amb dignitat.

- *El 16,8% de les famílies són per sota del llindar de la pobresa severa un cop han pagat l'habitatge i els subministraments bàsics.*
- *Les llars amb menys ingressos inverteixen més de 6 de cada 10 euros en habitatge i alimentació.*
- *El 16% de la població en lloguer experimenta un nivell extrem d'estrès financer, és a dir, destina més del 60% dels ingressos al pagament del lloguer.*

UN NADAL AMB UN NOU PROPÒSIT

Aquest Nadal tenim una nova oportunitat per no deixar que ens enceguem amb les llums de l'aparença i de la superficialitat, de l'alegria fàcil que no veu més enllà del propi capritx o necessitat. És cert que també és aquí la temptació de l'ombra, de l'angoixa que provoca no poder digerir el dolor, la malaltia, la mort. Però Déu ve i surt a trobar-nos, encara que no siguem capaços de veure'l o sentir-lo.

Tenim l'oportunitat de veure millor la realitat que ens envolta i d'enfocar la mirada perquè **no deixem passar de llarg els signes de vida nova que ens parlen d'esperança.**

Com diu Ted Dunn, ens trobem en una cruïlla de gràcia que ens demana **"abraçar la vulnerabilitat i el seu potencial transformador"** i buscar junts allò que la vida tracta de dir-nos. Aquest món no està morint, s'està transformant.

Visquem aquest Nadal de manera diferent, revisem la nostra fe, la nostra actitud davant de la vida, la nostra manera de pensar, de reaccionar i de sentir, i fem el pas per néixer de nou amb Jesús, com va fer Nicodem, i poder **veure amb ulls nous.**

"Jesús li respongué:

—T'ho ben asseguro: ningú no pot veure el Regne de Déu si no neix de dalt.

Li diu Nicodem:

—Com pot néixer un home que ja és vell? És que pot entrar altra vegada a les entranyes de la mare i tornar a néixer?

Jesús respongué:

—T'ho ben asseguro: ningú no pot entrar al Regne de Déu si no neix de l'aigua i de l'Esperit".

(Jn 3, 3-5).

ENFOCA LA MIRADA I OBRE EL COR

No podem deixar que se'ns ennuvoli la mirada amb la por, la mandra, la indiferència o la resignació davant de les coses que passen al món i a la nostra realitat més propera. Per veure-hi, cal confiar, tornar-se nen o nena de nou i esperar amb sorpresa nova, humil, senzilla.

És l'hora d'enfocar la mirada, de posar-nos les ulleres adequades per corregir la nostra manera de mirar i de situar-nos al davant del que té lloc al nostre voltant. L'Advent és un temps molt especial que ens va portant de la mà, si deixem de banda les resistències, i ens pot ajudar a **enfocar-nos en allò que de debò volem viure i veure.**

Arriba el temps de Déu en què busca fer-se present de nou per sorprendre'ns i descol·locar-nos, per trucar a la porta i entrar a casa nostra.

"Mira, sóc a la porta i truco. Si algú escolta la meua veu i obre la porta, entraré a casa seva i soparé amb ell, i ell amb mi".

(Ap. 3,20).

CONTEMPLA EL MÓN AMB ELS ULLS DE DÉU

De vegades, la vida és com el desert, immens, desbordant, però buit. Vivim estressats i plens de plans i d'activitats per evitar enfrontar-nos als deserts que ens fan sentir el buit de la solitud, la manca de sentit de la vida, el dolor incrustat a la nostra humanitat. **És precisament en cada desert de la nostra vida on podem escoltar la veritat que viu al nostre interior.**

"En el desert, prepareu el camí del Senyor". En el desert és on de debò ens trobem amb la veritat que som i aquí mateix sorgeix l'oportunitat de veure i contemplar d'una altra manera. És la mirada que brota de la set, de la necessitat. És la mirada nova de Jesús al món, des de la bondat i la tendresa de Déu, que contempla la nostra humanitat fràgil i trencadissa, necessitada de ser sostinguda.

*"Faré una nova gesta, que ja comença a despuntar.
No us n'adoneu?
Obriré un camí en el desert, i rierols en l'estepa".
(Is 43, 19).*

El propòsit de la vida de Jesús és mostrar-nos com **contemplar el món amb la mirada amorosa de Déu**, perquè aquesta és la veritat que ell veu i descobreix en el seu propi desert. Jesús ens convida a mirar amb els ulls del cor, a mirar en la mateixa direcció que ell percep l'ésser humà i tota la Creació, reflex de l'amor de Déu encarnat en les aspiracions universals de bondat, veritat i bellesa que ens conjunquen a tots i a totes com a fraternitat.

Veure i relacionar-nos amb el món i amb les persones des d'aquest amor que tot ho dona, transforma la vida en servei, donació i esperança.

POSA LA MIRADA EN ACCIÓ

Tothom té molt a veure en les oportunitats que unes altres persones poden tenir. El que tu facis o deixis de fer, el que puguis aportar pot donar vida, alleujar la solitud, sanar l'ànima, fer que unes altres persones sentin que la vida brota nova en elles. La nostra tasca no consisteix només a cobrir les necessitats dels altres, sinó a **descobrir totes les possibilitats de vida nova** que tota persona portem a dins, i això es converteix en esperança.

"L'esperança no és la convicció que tot sortirà bé, sinó la seguretat que té sentit el que fem, sense preocupar-nos dels resultats". (Vaclav Havel).

La seguretat és que Déu no es cansa d'estimar i això és una bona notícia. L'amor de Déu per la humanitat es fa acció en la vida de Jesús entregada.

L'esperança no és un optimisme fàcil i ingenu, és una decisió, l'ancora llançada en Déu, que diria Dolores Aleixandre, rscj.

És temps d'esperança, però no la busquis fora. L'esperança és dins teu i aquest Nadal el teu únic propòsit pot ser aquest:

Ser esperança. Compartir esperança. Il·luminar esperança.

Visquem aquest temps d'Advent i de Nadal amb **una mirada nova** que dialogui i compregui, que es compadeixi i s'ompli de tendresa, que convidi a teixir trobades i gestos senzills que aportin alegria, descans i esperança a qui ho rebí.

GEST EN XARXES SOCIALS

HASHTAG: #TUHITENSMOLTAVEURE

Com en la setmana de Caritat, farem una foto de grup i escriurem les tres invitacions de la campanya en cartolines, un mural, o com us sembli que serà més creatiu: **Sigues esperança. Comparteix esperança. Il·lumina esperança.** Podem utilitzar el mateix gest de Caritat, el de la mà a l'ull enfocant la mirada, o també un fanalet encès com a senyal de voler il·luminar esperança

a la nostra realitat i a la dels altres. Amb aquest gest, persones voluntàries, participants, tècnics, persones vinculades a Càritas poden sumar-se a aquest gest. A les parròquies, es convidarà a participar la comunitat parroquial, els grups de litúrgia, catequesi, pastoral..., **tothom hi té molt a veure** per ser, compartir i il·luminar esperança al món.

Paral·lelament, convidarem a participar tothom a través de les xarxes socials, a sumar-se a aquest gest i a compartir-lo en els perfils diocesans amb l'etiqueta indicada.

Exemple de frase:

**AQUEST NADAL
#TUHITENSMOLTAVEURE
PER COMPARTIR ESPERANÇA**

Enfoca la mirada, obre el cor i sigues tu esperança per als altres.

RACÓ D'ORACIÓ

"Ell ve a curar-nos les ferides, a fer-se càrrec de les nostres vulnerabilitats, però també ens convida a encarregar-nos de les pobreses dels altres, de les orfandats. Obrir el camí al Senyor, traçar-li en l'estepa una calçada recta és regalar i regalar-nos una oportunitat nova".

Lectura: *Evangelí de Mateu 11, 28-30*

"Veniu a mi tots els qui esteu cansats i afeixugats, i jo us faré reposar. Accepteu el meu jou i feu-vos deixebles meus, que sóc benèvol i humil de cor, i trobareu el repòs, perquè el meu jou és suau, i la meva càrrega, lleugera".

ORACIÓ:

"Y salió el amor, a recorrer nuestros caminos,
a visitar ciudades, a mezclarse entre la gente.

Un extraño viento lo llevaba y lo traía,
y con él iba su voz, su alegría y su mensaje:

¡Hagamos del amor nuestra señal!

¡Dichosos aquellos que renuevan el amor gastado!

¡Dichosos aquellos que curan el amor herido!

¡Dichosos aquellos que encienden el amor
apagado!

¡Dichosos aquellos que levantan el amor caído!

¡Dichosos aquellos que perdonan el amor
equivocado!

¡Dichosos aquellos que enderezan el amor torcido!

¡Dichosos aquellos que liberan el amor atado!

¡Dichosos aquellos que entregan el amor recibido!

¡Dichosos aquellos que resucitan el amor muerto!

(Seve Lázaro, sj)

POEMA:

"Mirar no es solo asunto de los ojos.

Primero, ciérralos unos instantes
y dentro de ti busca –en tu sosiego–
la facultad de ver. Y ahora, ábrelos y mira.

Es enero ahí fuera, pero está muy hermosa
la vida esta mañana.

Cuánto sol en los álamos
que en trémulas hileras van creciendo
en esta vieja plaza
de tu ciudad. Un día y otro día,
durante muchos años,
a su lado pasaste y no los viste,
ciego que dabas pena y que hoy, por fin,
de milagro has sanado y puedes ver
y en tu mirar te salvas".

(Eloy Sánchez Ferlosio).

